

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobců: **a) LONDA spol. s r. o.**, se sídlem Křemencova 4, Praha 1, zastoupen JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, **b) RADIO BONTON, a. s.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, zastoupen JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1) InFin, s.r.o.**, se sídlem Na Žertvách 132/24, Praha 8 (dříve COUNTRY RADIO s. r. o., se sídlem Říčanská 3, Praha 10), zastoupené Mgr. Janem Maršálem, advokátem se sídlem Sokolovská 49, Praha 8, **2) dada media s. r. o.**, se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, **3) Media Marketing services a. s.**, se sídlem Koperníkova 794/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2012, sp. zn./Ident: 2011/1096/zab/COU, čj. zab/2624/2012, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, čj. 9 A 164/2012 – 95,

t a k t o :

- I.** V řízení **se pokračuje** s obchodní společností **In Fin, s. r. o.** na místě osoby zúčastněné na řízení 1) – stěžovatele.
- II.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení 1) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalobci b) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V.** Osoba zúčastněná na řízení 1) **je povinna** zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč k rukám advokáta JUDr. Tomáše Jindry do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI.** Žalovaná a osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 7. 2012, sp. zn./Ident: 2011/1096/zab/COU, čj. zab/2624/2012, udělila provozovateli COUNTRY RADIO s.r.o. souhlas ke změně skutečností

uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu COUNTRY RADIO (licence Ru/91/99), spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, a to přidělením kmitočtu Český Krumlov 2 101,6 MHz/200 W; Dačice 101,8 MHz/200 W; Jindřichův Hradec 1 92,0 MHz/200 W; Klatovy Štěpánovice 107, 0 MHz/200W; Křivsoudov 92,7 MHz/100 W; Tachov 87,9 MHz/200 W (dále též „předmětné kmitočty“). Žalovaná vyhodnotila kmitočtovou síť se soubory uvedených technických parametrů jako nedostatečně bonitní na to, aby mohla být předmětem licenčního řízení.

II.

[2] Rozhodnutí žalované napadli žalobci žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2012, čj. 6 A 106/2012 – 63, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Městský soud se předně vyjádřil k aktivní legitimaci žalobců k podání žaloby. Žalobci tvrdí, že byli zkráceni na svých právech tím, že nebylo vypsáno samostatné licenční řízení, ač tak mělo být učiněno, v důsledku čehož se jej nemohli zúčastnit. Bez věcného posouzení rozhodnutí žalované nelze učinit závěr, zda byly ve věci splněny podmínky pro udělení souhlasu se změnou parametrů. Soud proto žalobcům přiznal žalobní legitimaci.

[4] Soud s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že otázka, zda se při žádosti o změnu územního rozsahu a technických parametrů nejedná o pouhou změnu v intencích původní licence, ale fakticky o nové licenční řízení, je předmětem odborného posouzení žalované coby odborně specializovaného správního orgánu. Žalovaná odůvodnila svůj závěr o nebonitnosti předmětných kmitočtů odkazem na ústní vyjádření odborného znalce znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s., Ing. Petra Straňáka. Ten zohlednil zejména rozsah předpokládaného pokrytí obyvatel a „bonitní model“ předpokládaných nákladů a výnosů spojených s provozováním vysílání, který byl zkonstruován pro účely znaleckého posudku 39-11/2012 a poté aktualizován. Znalec dospěl k závěru, že skupina šesti souborů technických parametrů umožňující maximální souhrnné pokrytí 114 706 obyvatel není bonitní.

[5] Žalovaná tyto závěry převzala a dále nijak nehodnotila. Městský soud s poukazem na § 56 správního řádu konstatoval, že žalovaná měla při posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, usnesením ustanovit znalce a uložit mu, aby vypracoval písemný znalecký posudek. Takto ale nepostupovala. Ústní vyjádření Ing. Petra Straňáka, zaměstnance znaleckého ústavu, není znaleckým posudkem dle § 56 správního řádu, za který jej žalovaná nesprávně považuje. Samotné podání znaleckého posudku formou ústního vyjádření zákon neumožňuje. Znalecký posudek, na který znalec ve vyjádření odkazuje (39-11/2012), se týká bonity jiného kmitočtu v jiné lokalitě. Soud uzavřel, že rozhodnutí žalované nemá v tomto směru dostatečnou oporu ve spisu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[6] Nedílnou součástí správního rozhodnutí jsou mapy územního rozsahu, ve kterém je zaručena hranice minimální úrovně chráněné intenzity elektromagnetického pole VKV předmětných vysílačů. Z těchto map ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaná zabývala porovnáním stávajícího územního rozsahu vysílání dle původní licence s územním rozsahem vysílání po přidělení předmětných kmitočtů. Soud proto přisvědčil žalobcům, že také tato skutečnost zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V rámci řízení o změně licence je totiž žalovaná povinna hodnotit nejen to, zda nedochází k výrazné změně ohledně programové skladby původně udělené licence, ale rovněž to, zda zásadním způsobem nebyl překročen územní rozsah vysílání vyplývající z původní licence.

[7] Městský soud neprovedl výslech Ing. Petra Straňáka, ani důkaz grafickým znázorněním pokrytí území doposud přidělenými licencemi zúčastněné osobě 1) a pokrytí území v důsledku žalobou

napadeného rozhodnutí, neboť by to nemohlo vést k odstranění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Soud se blíže nezabýval ani skutkovými okolnostmi licenčního řízení Třebíč 101,7 MHz/200W, neboť mu nejsou známy a v nyní projednávané věci mu nepřísluší posuzovat závěry, které žalovaná v daném řízení učinila. Soud naopak nepřivědčil námitce, že znalec znaleckého ústavu RSM Tacoma není oprávněn podat znalecký posudek v oboru rozhlasového a televizního vysílání. Posouzení bonity předmětných kmitočtů spadá do oblasti ekonomiky, která je předmětem oprávnění citovaného znaleckého ústavu. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalované, že řízení o dokrývacím kmitočtu spadá pod zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a že v něm má rozhodovat Český telekomunikační úřad.

III.

[8] Rozsudek městského soudu napadla osoba zúčastněná na řízení 1) – stěžovatel - kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel uvedl, že předmětné kmitočty byly znalcem vyhodnoceny jako nebonitní z důvodů vymezených v rozhodnutí žalované podle bonitního modelu použitého ve znaleckém posudku č. 39-11/2012. Možnost jeho užití plyne z § 51 odst. 1 správního řádu. Tvrzení městského soudu, že žalovaná zcela převzala vyjádření znalce a dále jej nehodnotila, je v rozporu se správním rozhodnutím. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že žalovaná musela své „správní uvážení“ o nedostatku bonity opřít právě o znalecké vyjádření znalce. Toto rozhodnutí vychází ze „správního uvážení“ žalované - kolektivního orgánu, který rozhoduje většinou hlasů svých členů.

[10] Stěžovatel zdůraznil, že v dané věci se nejednalo o změny programového charakteru. Ustanovení § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“) počítá se změnou územního rozsahu vysílání a tuto změnu připouští i ve vztahu k licenci sp. zn. Ru/91/99. V předmětné lokalitě je již v územním rozsahu pokrytí odpovídajícímu kmitočtu Křivsoudov 92,7 MHz/100 W vysílán program COUNTRY RADIO na frekvenci 1062 kHz; kvalita příjmu tohoto programu však neodpovídá současným požadavkům.

[11] Rozsudkem městského soudu byla podle názoru stěžovatele poskytnuta ochrana šikanóznímu postupu žalobců, motivovanému snahou znemožnit potenciálnímu konkurentovi rozvíjet jeho podnikatelskou činnost. Žalobci nikterak nepodložili své tvrzení, že rozhodnutím žalované byli zkráceni na svých právech. Navíc jim byly dříve uděleny souhlasy ke změně skutečností uvedených v jejich žádostech o licenci. Pokud by tedy žalovaná stěžovateli nepřidělila požadované kmitočty, došlo by k porušení zásady rovného zacházení, zákazu diskriminace podle čl. 3 Listiny základních práv a svobod a § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminačního zákona.

[12] Stěžovatel spatřuje zmatečnost řízení před městským soudem v tom, že zde chyběla aktivní legitimace účastníků řízení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 111/2010 je zdůrazněna „zcela krajní situace, kdy správní orgán vydal rozhodnutí, které obsahově v daném typu řízení nemohlo být vydáno.“ To však není nyní posuzovaná situace. Rozhodnutí žalované žalobce nezasáhlo. Nadto, žalobci nebyli účastníky licenčního řízení, ve kterém byla udělena licence Rz/91/99 a ani na jehož základě došlo ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci. Žalobci v minulosti neprojevíli zájem o předmětné kmitočty, které si stěžovatel sám na své náklady vyhledal. Sami vysílají na bonitních dokrývacích kmitočtech, pro něž nebylo vyhlášeno samostatné licenční řízení.

[13] Stěžovatel napadenému rozsudku dále vytkl, že je zatížen nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Naopak má za to, že rozhodnutí žalované je náležitě odůvodněno.

IV.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti přitakala názoru stěžovatele. Bonitu kmitočtu vyhodnocuje podle judikatury správních soudů. Důkaz ústním odborným vyjádřením znalce bylo možno provést v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu. Trvání na provedení znaleckého posudku je přepjatě formalistickým postupem. Změna územního rozsahu vysílání přidělením nového kmitočtu je upravena v § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání. Spojovat toto řízení s dokrýváním již licencovaného území by bylo v rozporu s § 17 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích.

[15] Žalobce a) ve vyjádření připomenul, že skutečnost, že mu žalovaná v minulosti přidělila dokrývací kmitočty, nesouvisí s nyní posuzovanou věcí. Antidiskriminační zákon, na který se stěžovatel odvolává, dopadá jen na fyzické osoby. Žalobce a) odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze zpochybňovat aktivní legitimaci žalobců k podání žaloby. Nadto, žalobce b) byl účastníkem licenčního řízení, v němž žalovaná udělila stěžovateli licenci k provozování rozhlasového vysílání na kmitočtu Tábor 101,8Mhz/1 kW. Žalobce a) odmítl, že by byl rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný. I žalovaná coby kolektivní orgán musí dodržovat zákony. Soudnímu přezkumu podléhá to, zda žalovaná do své správní úvahy zahrнула všechny relevantní skutečnosti. Žalobce poukázal, že žalovaná rozhodla o bonitě kmitočtů jednotlivě a nikoliv v celku, i když je přidělovala jediným rozhodnutím. Stěžovatel nedoložil, nakolik se vysílání z frekvence Tábor 101,8 MHz překrývá s některým z přidělených kmitočtů. Žalobce a) dodal, že s ústním odborným vyjádřením znalce nelze zacházet jako se znaleckým posudkem, ale lze je považovat za svědeckou výpověď. Žalovaná proto převzetím závěrů z ústního vyjádření zatížila předchozí řízení nezhojitelnou vadou.

[16] Žalobce b), ani osoba zúčastněná na řízení 2) a 3) se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

V.

[17] Nejvyšší správní soud z obchodního rejstříku ověřil, že společnost COUNTRY RADIO s. r. o. v průběhu řízení o kasační stížnosti zanikla v důsledku vnitrostátní fúze sloučením jmění a nástupnickou společností se stala společnost InFin s. r. o. Soud proto rozhodl o tom, že v řízení bude pokračovat s touto společností v procesním postavení stěžovatele.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval bonitou, resp. nedostatkem bonity předmětných kmitočtů. Seznámil se s předloženým spisovým materiálem, a ve shodě s městským soudem shledal, že žalovaná se dostatečně nezabývala podmínkami pro konání řízení o změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů postupem dle § 21 odst. 3 zákona o vysílání.

[21] Nejvyšší správní soud s odkazem na svou hojnou judikaturu (kupř. rozsudky ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 As 61/2009 – 134, ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 37/2012 – 42, a ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 46/2012 – 87, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), připomíná, že v režimu § 21 odst. 1, resp. odst. 3 zákona o vysílání nelze vyslovit souhlas s takovou změnou parametrů, která by ve skutečnosti představovala novou licenci. Žalovaná musí posoudit, zda je uvažovaný kmitočet dostatečně bonitní k tomu, aby mohl být předmětem samostatného licenčního řízení nebo naopak, zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, který slouží ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny. Musí zvážit, zda je účelné a technicky bezproblémové, aby na novém kmitočtu bylo provozováno samostatné vysílání. Odborné posouzení žalované musí být podloženo racionální úvahou opřenu o dostatečně zjištěné parametry

vysílání, jež má žadatel získat přidělením kmitočtu. Posouzení bonity kmitočtu nelze s ohledem na zásadu materiální pravdy zúžit pouze na ekonomickou analýzu ziskovosti kmitočtu, resp. posouzení toho, zda by kmitočet umožňoval provozovat rozhlasové vysílání bez ztráty. Ziskovost kmitočtu a s ní související počet možných posluchačů je nicméně bezesporu významným kritériem pro posouzení bonity.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaná otázkou bonity kmitočtu náležitě zabývala. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 37/2012 - 42, se omezila na ekonomickou analýzu bonity kmitočtu, přičemž do odůvodnění rozhodnutí zcela převzala závěry obsažené v protokolu z ústního odborného vyjádření Ing. Petera Straňáka, analytika znaleckého ústavu RSM TACOMA, ze dne 17. 7. 2012.

[23] Posouzení, zda má být o přidělení kmitočtu vedeno samostatné licenční řízení či nikoliv, přísluší výhradně žalované. Tyto závěry nelze přenechat na posouzení znalce nebo dokonce jiného subjektu v pozici svědka. Jestliže žalovaná nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi a nemůže si opatřit odborné posouzení od jiného správního orgánu, může na základě § 56 správního řádu pověřit znalce z oblasti ekonomiky stanovením předpokládaných příjmů a výdajů provozovatele rozhlasového vysílání v místě pokrývaném požadovaným kmitočtem. Neznamena to však, že by mohla rezignovat na vlastní hodnocení rozhodných skutečností a závěry znalce či jiného subjektu bez dalšího převzít. Takto ovšem žalovaná postupovala. Ústně vyjádřené závěry znaleckého ústavu, resp. jeho zaměstnance v podstatě pouze převzala a sama již nezdůvodnila, proč se plně ztotožnila s jeho závěry. Vyjádření Ing. Straňáka obsahuje prostý výčet zohledněných parametrů a metod (rozsah předpokládaného pokrytí obyvatel, aktualizovaný bonitní model, odhad dosažitelné poslechovosti potenciálního provozovatele Skupiny souboru technických parametrů, aplikace bonitního modelu, analýza náběhové křivky a analýza makroekonomické situace regionu), ale žádné konkrétní údaje týkající se předmětných kmitočtů. Rozhodnutí žalované neobsahuje ani další okolnosti podstatné pro závěr, že o kmitočtech není třeba vést samostatné licenční řízení podle § 12 a násl. zákona o vysílání.

[24] Ústní vyjádření znaleckého ústavu, resp. jeho zaměstnance není znaleckým posudkem ve smyslu § 56 správního řádu ve spojení s § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, a to za situace, kdy ze správního spisu není zřejmé, že by znalecký ústav RSM TACOMA byl v dané věci ustanoven znalcem a spis neobsahuje ani samotný znalecký posudek. Správní řád neumožňuje, aby byl znalecký posudek podán ústně; vždy musí být vypracován písemně. Stěžovatel v této souvislosti poukázal, že pokud s protokolem z ústního vyjádření znalce nelze zacházet v režimu § 56 správního řádu, lze jej považovat za jeden z důkazních prostředků dle § 51 odst. 1 správního řádu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, čj. 7 As 189/2012 - 69, nelze obecně vyloučit, aby správní orgán provedl důkaz znaleckým posudkem zpracovaným mimo předmětné řízení, např. v jiném řízení, jako důkaz listinou ve smyslu § 53 správního řádu a stejně tak nelze vyloučit, aby jako listinný důkaz bylo použito "pouhé" odborné vyjádření zaznamenané do protokolu. To však nemůže být plnohodnotným ekvivalentem znaleckého posudku vypracovávaného při splnění předpokladů obsažených v § 56 správního řádu. Tak jako tak je ovšem nutné provedení důkaz vyhodnotit a vlastní úvahu správního orgánu učinit součástí odůvodnění rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud nad rámec uplatněných stížních důvodů dodává, že žalovaná rozhodla o přidělení předmětných kmitočtů jen na základě závěru o jejich nedostatečné bonitě. Jak již poznamenal městský soud, nezabývala se novým územním rozsahem předmětných kmitočtů ve vztahu k původnímu územnímu rozsahu vysílání stěžovatele. Součástí správního rozhodnutí je grafické znázornění předpokládaného územního rozsahu požadovaných kmitočtů. Žalovaná ovšem neposoudila, zda nový územní rozsah kmitočtu nezakládá obcházení licenčního řízení. Jak uvedl

Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 As 61/2009 – 134, k obcházení licenčního řízení by došlo v případě, kdy by změnou územního rozsahu a technických parametrů byl přidělen kmitočet, který by představoval pokrytí území větších parametrů a nikoliv tzv. dokrývací kmitočet. Pro přezkoumatelné správní rozhodnutí je také třeba, aby z něj bylo zřejmé, zda udělením souhlasu se změnou licence nebude popřena licence původně udělená. Takovou úvahu nemůže žalovaná nahradit tvrzením obsaženým ve výroku rozhodnutí, a sice že „*požadovanou změnu lze vyhodnotit jako změnu v intencích původně udělené licence*“. Tento závěr žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž nijak nezduvodnila ani dále nerozvedla. Nejvyšší správní soud, a to nad rámec důvodů, pro které rozhodnutí žalované zrušil městský soud, neodhlédl ani od toho, že žalovaná ve výroku rozhodnutí uvedla, že provedla vyhodnocení základních kritérií podle § 17 odst. 1 zákona o vysílání, nicméně odůvodnění v tomto směru žádné takové hodnocení neobsahuje.

[26] Vliv na posouzení věci nemůže mít poukaz stěžovatele na to, že žalovaná je kolektivním orgánem. Skutečnost, že konečné rozhodnutí žalované vychází z hlasování, nemá žádný vliv na přezkum správního uvážení žalované ani na požadavky kladené na přezkoumatelné správní rozhodnutí.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že se v posuzovaném případě nejednalo o změny programového charakteru. Městský soud k programové skladbě poznamenal, že v rámci řízení o změně licence je žalovaná povinna hodnotit nejen to, zda nedochází k výrazné změně ohledně programové skladby původně udělené licence (což ostatně vyplývá z § 21 odst. 3 zákona o vysílání), ale i to, zda zásadním způsobem nebyl překročen územní rozsah vysílání vyplývající z původní licence. Jelikož stěžovatel nerozvedl, jaké má toto jeho tvrzení vliv na zákonnost napadeného rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud se jím dále nezabýval. Nadto, za situace, kdy pro nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí městský soud věcně neposuzoval, zda žalovaná přidělila předmětné kmitočty v souladu se zákonem, soud se ani nemohl zabývat tím, zda požadovaná změna licence měla dopad na programovou náplň stěžovatelova vysílání.

[28] Obdobně lze přistupovat i ke stěžovatelovu tvrzení, že § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání umožňuje změnu územního rozsahu vysílání. Tuto skutečnost městský soud ve svém rozsudku nikterak nezpochyboval. Hodnocení věci nemůže ovlivnit ani stěžovatelova námitka, že v předmětné lokalitě je již v územním rozsahu pokrytí odpovídajícímu kmitočtu Křivsoudov 92,7 MHz/100 W vysílán program COUNTRY RADIO na frekvenci 1062 kHz (Praha Zbraslav). Jedná se totiž o tvrzení mířící do věci samé, kterým se soud dosud nemohl zabývat s ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že městský soud svým rozsudkem poskytl ochranu šikanóznímu postupu žalobců, kteří se snaží znemožnit rozvoji jeho podnikatelské činnosti. Ani tato námitka neobstojí. Městský soud ve svém rozsudku nevedl, že předmětné kmitočty nelze stěžovateli přidělit, nebo že musí být předmětem samostatného licenčního řízení. Jelikož shledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nezabýval se věcí meritorně. Ani Nejvyšší správní soud v rámci rozhodování o této kasační stížnosti nepředjímá, zda bude o požadovaných kmitočtech konáno samostatné licenční řízení, a zda budou tyto kmitočty opětovně přiděleny stěžovateli. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že by nepřidělením kmitočtů došlo k porušení obecně vyžadovaného principu rovného zacházení. Nadto, stěžovatel k prokázání svého tvrzení nepředložil žádné relevantní důkazy.

[30] Stěžovatel se nemůže domáhat toho, že pokud žalovaná umožnila žalobcům v jiných řízeních změnu licence, je povinna umožnit požadovanou změnu i stěžovateli. Předmětem nyní projednávané věci je výlučně řízení, v němž žalovaná udělila stěžovateli souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci. Výsledky řízení, v nichž žalovaná udělila žalobcům souhlas se změnou skutečností

uvedených v jejich žádostech o licenci, jsou pro projednávanou věc irelevantní. Stejně jako měli žalobci v nynější věci možnost zpochybnit závěr žalované o nedostatečné bonitě předmětného kmitočtu, má stěžovatel obecně toto právo v rámci řízení o žádostech ostatních provozovatelů rozhlasového vysílání; to samozřejmě za předpokladu, že mu svědčí aktivní procesní legitimace k podání žaloby.

[31] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzenou zmatečností z důvodu chybějících podmínek řízení před městským soudem, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání žaloby proti rozhodnutí žalované.

[32] Stěžovatel opřel svou argumentaci o nedostatku procesní aktivní legitimace žalobců o to, že městský soud nesprávně aplikoval závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, čj. 7 As 111/2010 - 163. Soud v tomto rozsudku ale vyslovil, že jestliže by žalovaná v řízení o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci obešla licenční řízení tím, že by přidělila provozovateli vysílání kmitočty, způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, zasáhla by tím také do práv osob, které by se mohly účastnit licenčního řízení, kdyby bylo řádně zahájeno. Pokud tedy určitý subjekt tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci jiného provozovatele vysílání, a to z toho důvodu, že správně mělo být vedeno licenční řízení, jehož by se mohl účastnit, a toto tvrzení nelze zjevně a jednoznačně vyloučit, pak je třeba mít za to, že je aktivně legitimován k podání žaloby na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. Předchozí účast v řízení o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci není podmínkou aktivní procesní legitimace.

[33] Nejvyšší správní soud nemá důvod se odchýlit od shora uvedeného názoru, neboť se v něm jednalo o obdobnou situaci jako v projednávané věci. Žalobci tvrdili, že přidělovaný kmitočtet je způsobilý být předmětem samostatného licenčního řízení, pročez v dané věci nelze konat řízení podle § 20 odst. 4, resp. § 21 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona o vysílání. Městský soud správně uvedl, že bez věcného posouzení napadeného rozhodnutí nebylo možné učinit závěr, zda žalovaná postupovala správně, jestliže předmětné kmitočty vyhodnotila jako nebonitní. Jelikož nebylo možné postavit na jisto, že se jednalo pouze o tzv. dokrývací kmitočty, městský soud žalobcům správně přiznal aktivní procesní legitimaci.

[34] Na uvedeném nic nemění ani tvrzení stěžovatele, že žalobci v minulosti neprojevíli zájem o předmětné kmitočty. Samotná skutečnost, že stěžovatel si daný kmitočtet vyhledal sám na své náklady, nezakládá vůči němu automatický nárok na jeho přidělení. Pokud i takto vyhledaný kmitočtet je způsobilý být předmětem samostatného licenčního řízení, mohou se o něj ucházet i ostatní provozovatelé. Kmitočtet by pak měl získat ten subjekt, který nejlépe splňuje požadavky vymezené v § 17 zákona o vysílání.

[35] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani poslední stížní námitce, že rozsudek městského soudu není řádně odůvodněn a je tak nepřezkoumatelný. Důvody, pro které městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jsou z jeho odůvodnění seznatelné a v dostatečné míře odůvodněné.

[36] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Naopak mu přisvědčil, že odůvodnění rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť v podstatě neobsahuje její vlastní úvahu. Protože v řízení neshledal ani jiné nedostatky, ke kterým je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Ani žalovaná neměla ve věci úspěch a nemá tedy

právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci dosáhli v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto mají podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli. Jelikož zástupce žalobce b) neučinil ve věci žádný úkon, nebyla mu odměna přiznána. Náklady řízení byly proto přiznány pouze žalobci a), a to za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a 300 Kč jako paušální náhrada výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce a) je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. o 714 Kč. Zástupci žalobce a) se tedy přiznává odměna v celkové výši 4114 Kč. K zaplacení této částky soud stěžovateli určil přiměřenou lhůtu. Osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) nemají podle § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání této náhrady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. prosince 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu